

Το καλοκαίρι του '70 είναι πολύ ζεστό. Το λεωφορείο σταματά στη μεγάλη αλάνα. Μόλις που σουρουπώνει...

Η Άννα κατεβαίνει, κρατώντας σφιχτά απ' το χέρι τη μονάκριβή της κόρη, τη Χέλγκα, και αρχίζει να ανηφορίζει μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο γύρω της το στενό πέτρινο δρομάκι που οδηγεί στο ιερό θέατρο της Επιδαύρου.

Βρίσκεται εδώ και λίγες ώρες στην Ελλάδα, μια όμορφη χώρα της Μεσογείου. Μια χώρα που και η ίδια έχει αγαπήσει τόσο πολύ.

Μπαίνοντας στην είσοδο του ιερού αυτού αρχαίου θεάτρου, μια νεαρή κοπέλα την πλησιάζει και της δίνει ένα φυλλάδιο που γράφει για την υπόθεση του έργου που σε λίγο πρόκειται να παιχθεί. Η Άννα το γνωρίζει αυτό το έργο, μέσα από τη φοίτησή της στο Πανεπιστήμιο Κλασικών Σπουδών στο Βερολίνο. Είναι το έργο ενός αρχαίου Έλληνα τραγωδού, που αναφέρεται στον νεαρό γιο ενός βασιλιά, τον Ορέστη, που έγινε μητροκτόνος, όταν έμαθε ότι η μητέρα του μαζί με τον εραστή της δολοφόνησαν τον βασιλιά πατέρα του. Και θεώρησε ότι με αυτήν την πράξη εκδικήθηκε την άδικη δολοφονία του πατέρα του. Δικάστηκε και αθωώθηκε από το ανώτατο δικαστήριο, αλλά δεν μπόρεσε ποτέ να γλιτώσει από τις

τόσο κοντά... τόσο μακριά...

τύψεις του γι' αυτό το έγκλημα που διέπραξε, ανεξάρτητα από το κίνητρό του.

Αυτό το έργο και πολλά άλλα τής τα δίδαξε ένας εξαιρετικός καθηγητής της στο Πανεπιστήμιο, ο Άντολφ Κράουζε.

Έχοντας συνεχώς δίπλα της τη μονάκριβή της κόρη κάθεται στο μεγάλο πέτρινο κάθισμα της δεύτερης σειράς. Σ' ένα κάθισμα που υπάρχει εκεί χιλιάδες χρόνια τώρα. Το γεμάτο φεγγάρι επάνω της είναι το μόνο φως που πέφτει επάνω στη σκηνή. Απόλυτη σιγή. Επιβάλλεται, γιατί η ακουστική αυτού του θεάτρου είναι μοναδική στον κόσμο, δείγμα της αρχιτεκτονικής ευφυΐας του αρχαίου κόσμου.

Η Άννα κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μίλησε στη Χέλγκα, η οποία, παρά το νεαρό της ηλικίας της, της υποσχέθηκε ότι θα είναι ήσυχη.

Η παράσταση μόλις άρχισε...

Μια παράσταση που την ταξιδεύει πίσω. Κάποια χρόνια πριν...

Φθινόπωρο 1961. Δυτικό Βερολίνο...

«Καλημέρα, γλυκιά μου. Είναι ώρα να ξυπνήσεις» ψιθύρισε στο αφτί της Άννας η μητέρα της, δίνοντάς της ένα τρυφερό φιλί, όπως συνήθιζε χρόνια τώρα, από τότε που την κράτησε για πρώτη φορά στην αγκαλιά της.

Η Άννα ανοίγει τα μάτια της βαριεστημένα, απλώνει τα χέρια της, αγκαλιάζει τρυφερά την αγαπημένη της μανούλα, χαμογελάει και μένει για λίγα λεπτά μέσα στη ζεστή αγκαλιά της.

«Μεγάλωσες, αγάπη μου. Σήμερα αρχίζεις μια καινούργια ζωή. Σήμερα το Πανεπιστήμιο θ' ανοίξει τις πόρτες του για να δεχθεί την πιο όμορφη σπουδάστρια της πόλης».

«Μαμά μου, υπερβάλλεις. Ξέρεις πόσοι άλλοι σαν κι εμένα και καλύτεροι θα βρίσκονται εκεί σήμερα;».

«Για μένα, όπως και για κάθε μάνα, εσύ είσαι η καλύτερη. Θέλω να γίνεις μεγάλη και σπουδαία. Πόσο περήφανος θα ήταν αυτήν τη στιγμή, αν ζούσε, ο πατέρας σου...» απάντησε η κυρία Μπερντ.

Η Άννα σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε από τα μάτια της μητέρας της, σηκώθηκε από το κρεβάτι της και κατευθύνθηκε στο μπάνιο.

«Σε περιμένω κάτω, καλή μου, για το πρωινό».

Πρώτη μέρα, η αρχή μιας νέας ζωής με όνειρα πολλά...

«Πώς θα είναι άραγε;» σκέφτηκε.

τόσο κοντά... τόσο μακριά...

Ο αέρας που χτυπάει το πρόσωπό της δεν είναι πολύ κρύος. Το φθινόπωρο του '61 είναι πιο ήπιο απ' ό,τι τις άλλες χρονιές. Φθάνοντας στη στάση του λεωφορείου, κοντοστέκεται. Δεν μπαίνει μέσα και προτιμά να περπατήσει λίγο. Θα πάρει το λεωφορείο από την επόμενη στάση.

«Άραγε πώς θα είναι σήμερα;» αναλογίστηκε. «Έκανα σωστή επιλογή στον κλάδο της Κλασικής Φιλολογίας; Όμως αυτό δεν ήταν που πάντα με γοήτευε; Θα καθήσω στις πρώτες θέσεις στο αμφιθέατρο, να βλέπω και να ακούω καλά τους καθηγητές μου» σιγοψιθύρισε μπαίνοντας στο λεωφορείο για την καινούργια πορεία της ζωής της.

Σε λίγο περνάει την είσοδο της Σχολής της, ενός μεγαλοπρεπούς κτιρίου, όπου στεγάζεται ένα από τα πιο ονομαστά πανεπιστήμια της πόλης. Δεν αισθάνεται καθόλου την αμηχανία του πρωτάρη και, με την αυτοπεποίθηση που πάντα διέκρινε τον χαρακτήρα της, προχωρά και κάθεται σ' ένα έδρανο στη δεύτερη σειρά. Γύρω της οι φωνές των συμφοιτητών της έντονες. Η Άννα πάντα μ' ένα χαμόγελο για όλους.

«Γεια σου, είμαι η Έμα» ακούγεται από το στόμα μιας γλυκιάς κοπέλας στο διπλανό έδρανο που της απλώνει το χέρι.

«Χαίρω πολύ, εγώ είμαι η Άννα. Πώς αισθάνεσαι;».

«Κάπως αμήχανα, πρώτη μέρα βλέπεις... Σου αρέσει το αντικείμενο σπουδών που επέλεξες;».

«Πάντα με γοήτευαν η ιστορία και ο πολιτισμός των λαών, ήμουν και καλή στα κλασικά μαθήματα και ήθελα ως συνέχεια του σχολείου να γνωρίσω σε βάθος τη φιλοσοφία και κυρίως τις πηγές της. Μια καθηγήτρια μας ανέφερε συχνά στο μάθημά της τους αρχαίους Έλληνες

συγγραφείς και ποιητές και τις αναφορές τους στον άνθρωπο και στην κοινωνία».

«Ναι, κι εμένα μ' ενθουσιάζουν όλα αυτά» απάντησε η Έμα, δείχνοντας αμέσως τη συμπάθειά της προς την Άννα.

Την όμορφη αυτή πρώτη κουβέντα των δύο κοριτσιών διέκοψε η παρουσία ενός γοητευτικού άντρα περίπου σαράντα ετών, που μέσα στην έντονη οχλαγωγία προσπαθούσε με υψωμένα τα χέρια να αποσπάσει την προσοχή τους.

Σε λίγα λεπτά στο αμφιθέατρο επικράτησε ησυχία.

«Καλημέρα σας, είμαι ο Άντολφ Κράουζε, ένας από τους καθηγητές που θα έχετε σε όλη τη διάρκεια των σπουδών σας. Σας καλωσορίζω, σας συγχαίρω για την επιτυχία σας και θα προσπαθήσω, τόσο εγώ όσο και οι συνάδελφοί μου, να σας μεταδώσουμε όσο περισσότερες γνώσεις μπορούμε επάνω στο αντικείμενο που επιλέξατε να σπουδάσετε. Το μάθημα που θα σας διδάξω εγώ είναι το κυριότερο από το σύνολο των μαθημάτων σας σ' αυτά τα τέσσερα χρόνια.

Αναφέρομαι σε ένα σύνολο κλασικών σπουδών από την Αρχαιότητα μέχρι σήμερα οι οποίες θα γεμίσουν το μυαλό αλλά και την ψυχή σας από γνώσεις τόσο σημαντικές που θα αποτελέσουν ένα ισχυρό όπλο για όλη την υπόλοιπη ζωή σας. Κι εγώ, όπως και σεις τώρα, πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια αποφάσισα, μέσα από τις στάχτες εκείνου του καταστροφικού πολέμου για ολόκληρη την ανθρωπότητα, να ακολουθήσω στη ζωή μου αυτήν την πορεία γνώσης.

Και, πιστέψτε με, μπαίνοντας όλο και πιο βαθιά μέσα σ' αυτόν τον δύσκολο μα τόσο υπέροχο δρόμο της γνώσης